Entrada

SEGONA SETMANA DELS EXERCICIS (1) MÒNICA 03

1.- Quan vam acabar la primera setmana ens van concedir un dia de descans. Va ser l'ocasió de xerrar entre nosaltres; i a la tarda vam anar a un poble mariner a berenar a l'estil basc. Va ser molt divertit. Un bon descans, i la possibilitat de tractar-nos fora del silenci del recés.

El mossèn de Zamora resulta que és el rector d'una de les parròquies d'aquella ciutat. Un home fort, amb una veu profunda, d'uns 60 anys, que explicava molts acudits, però no va dir res de si mateix. La religiosa, Teresa Pérez, missionera al Sudan del Sud, prima, baixeta, un nervi, d'ulls molts clars, aragonesa d'una peça; em va caure molt bé i va explicar situacions impressionants d'aquell país. La Noemí és la noia que em semblava neguitosa. Deu tenir uns 30 anys, es veu que fa relativament poc ha sortit d'una malaltia greu, i és l'única basca del grup; ens va informar d'algunes coses interessants del seu país. I la parella...? Penso que se'ls veia una mica distanciats de la resta, segurament perquè tenien moltes coses a dir-se, o podria ser que entre ells hi hagués un cert desacord. Ell, certament, molt guapo i molt educat. Vivien a Madrid. Ella misteriosa.

Va ser un dia molt divertit i un bon descans. Ha anat bé perquè a estones els tinc presents i fins prego per ells. Al vespre el capellà que ens dirigeix els exercicis ja ens va donar una introducció de la primera meditació del dia següent.

2.- En conjunt aquesta setmana ha sigut dura i fonamental. Al començament hi ha una meditació en la qual se'ns proposa la crida que fa Jesucrist a seguir-lo vivint com Ell va viure, i amb el projecte d'estendre el Regne de Déu emprant unes formes senzilles, humils, aparentment pobres i molt fortes de fons, que demanen una donació absoluta al seu amor. Aquí va començar el ball de bastons. M'encanta la persona de Jesús, però la seva metodologia, i sobretot el que pot comportar per viure amb dignitat i alegria, em va sonar a impossible en la meva vida. Segur que la monja del Sudan hi estava d'acord. Devia pensar: *És clar! És això. Aquest va ser el meu programa, viure com Ell amb els més pobres de la terra.* Però jo... ni parlar-ne de fer-me monja. Vaig pensar si havia de marxar i deixar els exercicis. Parlant amb el jesuïta, em va dir que de moment no volgués prendre cap decisió, car el seguiment de Jesús es pot viure de moltes maneres i el que importa és escollir lliurement aquella que s'adiu més amb la meva manera de ser... Va frenar la meva impetuositat i, encara que no del tot, vaig restar més pacificada.

3.- Una vegada ja encaixat el cop de la primera meditació vam iniciar un procés de conèixer millor Jesús, per tal d'aprendre a estimar-lo i així intentar seguir-lo. Té la seva lògica, i va anar augmentant la pau i la serenitat. Meditarem sobre el misteri de l'Encarnació, sobre la Mare de Déu, el naixement i la vida de Nazaret. Contemplant l'infant Jesús vaig quedar profundament descol·locada per com Déu accepta entrar en el nostre món de forma material i biològica. No sé per què, em va impactar molt. Ho havia sentit moltes vegades, però ho vaig entendre i per una part em va sobtar força i per una altra part vaig tenir un sentiment inexplicable.

(seguirem)